

ОРЕЛЪ, РАКЪ И ШУКА

Орелъ и ракъ и шука,
по нѣкаква си слука,
таквазъ имъ работа дошла
да теглятъ наедно кола.
И ето тѣ се впрѣгатъ,
напъватъ се, напръгатъ —
е тѣй, че ще се пукнатъ
чакъ,
а пуститъ кола не мръдватъ
пакъ.

но нѣ! Орелътъ, катъ
крилатъ,
все теглѣлъ нависоко,
киръ рачо теглѣлъ
наназадъ,
а шуката — въ дълбоко...
Кой кривъ, кой правъ —
не знаемъ:
товарътъ и до нине тамъ.

Тъ можеха покара
най-лесничко товара;
— Несговорна дружина
не могатъ си почина.

НЕНЧОВОТО СТАДО

Имаше въ едно тракийско село единъ Ненчо. Ненчо сирачето. Мъничъкъ бѣше Ненчо, а кълпакътъ му голѣмъ като крина. Когато почина майка му, за Ненча остави единъ куцъ пѣтелъ, една гайда и малко житце въ хамбаря.

Тогава бѣше есенно време. Жълтѣха се полянитъ, а слънцето кротко клюмаше надъ градинитъ. Кацналъ на плета, съ увиснали криле клюмаше и куцията пѣтелъ. Всичкитъ хора тръгнаха жито да съятъ, и Ненчо реши да иде. Изгреба житото отъ хамбаря, напълни голѣмия си калпакъ, взе гайдата, да не би нѣкой да му я открадне, докато е на нивата, яхна пѣтела и тръгна.

Излѣзе отъ село, пое къмъ полето. Още не миналъ отвъдъ моста, насреща му прѣпна едно сиво пиле — врабче.

— Бате Ненчо, — замоли се пилето, — дай ми едно